

11.1. 2026, neděle po Zjevení Páně

Introit: Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové." A řekl: "Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá." A dodal: "Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. (Zj 21,5-6)

Píseň: 772 *Kristus má v rukou celý svět*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nedělní ráno. Za možnost, za nabídku přerušit běh všedních dnů, pracovního týdne, zastavit se a soustředit se na tebe a to, co se děje „mezi nebem a zemí“, mezi tebou a námi lidmi.

Zpívali jsme, že „Kristus má v rukou celý svět“... se začátkem nového roku si možná ještě víc než jindy uvědomujeme, že nemáme budoucnost ve své ruce, potřebujeme oporu - nejen při chůzi po ledě a sněhu. S naší nejistotou, otázkami a strachy jsme přišli... Děkujeme, že jsi. Děkujeme, že ti můžeme věřit, že se můžeme spoléhat na tvoji lásku, pečování. Uprostřed nejistého světa jsi ty původcem i cílem našich nadějí.

Přidáváme se k chvále, která zní od tvého stvoření. Chválí tě v nebi, chválí tě na zemi vítr, sníh i ticho... chválí tě svou řečí i nemluvnátka. Jsme tu jako maličká součást tvého velkolepého stvoření a přidáváme svou trochu chvály i zde ve sboru. Amen.

Čtení: 2Kor 5,1-10

Píseň: 786 *Tomu, kdo pro žal hlavu věší*

Text: Zj 21,1-6

Kázání:

rozhovor Miloše Rejchrt s Jiřím Tichotou (ČB 12/2025):

MR: V jedné písni Spirituál kvintetu se zpívá „já se těším do nebe“. Tak řekni rovnou – těšíš se do nebe?

JT: Nevím, jestli se těším do nebe. Ale těším se z toho, že vím, že nebe čeká. Mně se tady líbí, já si žiju pěkně. Mám skvělé děti a výtečnou manželku. Takže musím říct, že nahoru nepospíchám. Ale vím, že to není tak hrozná budoucnost, jako kdybychom se báli, co všechno nás ještě může potkat. A to se prostě nebojím.

Myslím, že to mám tak nějak podobně: přes různé bolesti a strachy život na zemi ráda a ještě by končit nemusel... Ale nebe jako budoucnost – to je vidina fakt nadějná.

Autor knihy Zjevení, Jan, ten muž snů, žije v době plné bolesti, nářku, strachu, slz. V něčem je nám jeho situace blízká. Není tady sice krutý císař, který by si liboval v zabíjení křesťanů, ale pláče je dost i bez císaře. Nežijeme ve světě krásném jako snový (budoucí) Jeruzalém, ani krásném jako (původní) ráj. Žijeme v tom, co Jan nazývá „první země“. Není to ta „prvotní“ země, to dobré stvoření, které vzniklo na počátku, ale už je to země všelijak poničená a postižená. Vládne zde ne vždy dobrá lidská ruka a konci života vládne smrt.

Jan má vidinu, že pomine smrt, žal, nářek, bolest, už nebudeme potřebovat slzy. **Nebude moře.** Moře nebylo ve starověku místem letní rekreace, ale místem, kde vládnu nebezpečné živly a monstra, případně je to nepřekonatelná překážka, která odděluje vyhnance na ostrově. (To byl případ Jana, který je ve vyhnanství na ostrově Patmos.) Napadá mě – není moře tak veliké proto, že ho tvoří všechny vyplakané slzy?

Jan slibuje, že moře – symbol zla, nebezpečí a bolesti – vezme za své. Protože přijde Bůh a bude stírat lidem slzy z očí.

Poslední biblická kniha – Zjevení Janovo – je plné obrazů. Autor popisuje své **сны**. Nejspíš jste všichni zkusili někdy převyprávět nějaký svůj sen. A přitom jste zjistili, že to úplně nejde, člověk se do toho nějak motá, věci, které ve snu byly jasné, nemají logiku, nedají se úplně popsat. Když se snažím převyprávět nějaký sen, používám hojně slova „jako“, „zároveň“ a „tak nějak“. Ve snu mi to možná bylo jasné, ale když jsem se vzbudila, popsat to nejde.

Myslím, že trochu podobné je to s knihou Zjevení. Některé věci si těžko dokážeme představit. Mají tzv. „snovou logiku“. A trochu jako ve snu – sami v něm jsme a zároveň nejsme, cítíme se podobně jako autor textu, ale zároveň jsme někde jinde... To, o čem píše - je už teď – ale bude to až někdy... Nejde o to brát jednotlivé obrazy Janova vidění jako přesný popis něčeho, co za spočitatelnou dobu přijde. Jan nám dává nahlédnout do toho, do čeho bylo jemu dáno taky nahlédnout (bylo mu to zjeveno – proto název biblické knihy Zjevení)

Takže – ve svých snových vidinách – Jan dostává naději, že přijde nová doba, že Bůh vezme věci zcela do svých rukou. A píše o tom proto, aby tím probouzel naději – ne, aby strašil.

Komu je určeno toto zaslíbení, pro koho je naděje, že nárek a bolest skončí? Kdo dostane napít vody živé? Ten, kdo má **žízeň**. Ne, kdo zaplatí, kdo činil dobře, staral se o chudé, udělal hodně dobrých skutků, kdo si to zaslouží... Dostane ten, kdo má žízeň. Vstupenkou k Pánu Bohu je žízeň. Přiznaná žízeň.

Kvalifikací pro Boží království je přiznaná nedokonalost, slabost. Neschopnost sám najít pramen, vykopat studnu. Zpívá se v jednom spirituálu: *já mám žízeň, věčnou žízeň*... Kdo pokorně vyznává: mám žízeň, Pane Bože, prosím, dej mi pít... ten dostane. Zadarmo, z pramene vody živé.

K té žízni ještě jednu radu – zvláště v létě lékaři lidi upozorňují, aby hodně pili. I když necítí žízeň. I když si neuvědomují, že vlastně mají žízeň... Není to tak nějak i s žízni po té vodě živé od Pána Boha? Že si často neuvědomujeme, jak moc bychom tu vodu potřebovali, necítíme se dobře – ale nejdeme prosit o vodu... (mě někdy bolí hlava – a trvá mi to, než mi dojde, že se jenom potřebuju napít)

Kde se bere ta živá voda? Není to „koloběh vody v přírodě“. Obrazně – lidské slzy tvoří moře. Jsou symbolem, projevem bolesti a strachu. Příčinou slz je buď jednání člověka nebo nějaké neosobní zlo – nemoc, přírodní katastrofa, nešťastná náhoda. Ale od Pána Boha dostáváme obcerstvení z jiného zdroje než ze slané mořské vody, než ze slz. Kdo má žízeň, dostane napít z pramene vody živé. Nejde o to, že by člověk neměl plakat, že by měl slzy zadržet. Tak ne, slzy samotné něco odplaví, obrazně – vyprázdní, vyčistí dům. A ten dům, to vyplakané, vyprahlé tělo – potřebuje zalít vodou živou. A ta voda živá je z jiného zdroje než jsou slzy a moře.

Kdy se to všechno stane? Ten konec slz a bolesti, to nové? Heslo JB pro letošní rok, je příslib: „**všecko tvořím nové**“. Kdy se splní ten sen? Ve snu to také nebývá moc jasné, časově nám to často nehraje. Budoucnost se prolíná s minulostí, dnešek se zítřkem. Už teď dostáváme vody živé ochutnat, už teď nám občas stírá slzy z očí... Někdy božský závan nebo docela konkrétní lidská ruka. Ale v plnosti to nové teprve přijde.

Těším se na ten čas? Nejsem si jistá. Někdy docela ano. Ale někdy mám pocit, že ten náš svět ještě nechci opouštět, přece jen je toho krásného dost... Apoštol Pavel říká, že ho to táhne na obě strany. A myslím, že ani pro nás není špatně, když nás to táhne na obě strany... Těšme se na dobu někde před námi, kdy už nebude slz a bolesti, kdy bude vše nové, vymykající se našim představám... a přitom se radujeme ze dnů i hezkých chvil, které prožíváme tady. Není to špatně žít v napětí. A není to špatně, že nevíme, jak dlouho ještě to tady potrvá – to naše osobní tady, život každého z nás jednotlivě, i to naše tady teď – trvání světa, který známe.

Pán Bůh říká, že on je Alfa i Omega, počátek i konec. Je to stále ten stejný Bůh, který to vše na začátku udělal, „spustil“ a který to bude mít v ruce až do konce. A je dobré věřit, že ten konec má v ruce on a ne my ani žádný prezident, osud či vládce podsvětí. Díky, Pane Bože, že to nadějně, nové smíme očekávat od tebe. Amen.

Vyznání vin, slovo milosti.

Píseň: 674 *Kdosi mě probouzí*

Večeře Páně

Píseň: 756 *Nový den svítá*

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Poslání a požehnání:

Hospodin Bůh vás provází na vaší cestě.

Když se ohlédnete zpět,

můžete děkovat za to,

co jste od něho přijali.

Když se rozhlédnete okolo sebe,

můžete žít a sloužit v jeho Duchu.

Když pohlédnete před sebe,

můžete se na něj spolehnout.

A když pohlédnete vzhůru, můžete

očekávat jeho blízkost.

Hospodin vás provází na vaší cestě.

Přijměte každý den jeho milost

a jeho požehnání.

Píseň: 777 *Buď mojí nadějí*